

udvikler Overlægen videre, hvorfor Anstalten egner sig saa godt til saadanne Patienter. Denne Tanke er senere fremsat af Professor Pontoppidan i den allersidste Tid, idet han tilraader i Stedet for at bygge meget dyre Sindssygeanstalter til de uhelbredelige Patienter at tage saadanne amtskommunale Anstalter i Brug fra Statens Side. Hvis Staten nemlig skal opfylde sin Opgave med Hensyn til de sindssyge og skaffe de manglende Pladser — 3,000 tror jeg, det er — vil det koste ganske overordentlig mange Penge. De nuværende Anstalter optage kroniske uhelbredelige Patienter, der tage Pladsen op for de helbredelige, for hvem Anstalterne egentlig ere beregnede. Ved mere og mere at tage Amtsanstalterne i Brug til saadanne uhelbredelige Patienter, der ere mere eller mindre arbejdsdygtige, vil man spare overordentlig meget, og det er da naturligst at tage den Anstalt først, der er langt den største og bedste, og som i alt Fald foreløbig er den eneste, en Læge kan anbefale dertil. Jeg skal hermed anbefale dette Forslag til den højtærede Ministers og Tingets Velvillie.

Maa jeg med det samme omtale et Ændringsforslag af det ærede Medlem for Færøerne (Patursson) til § 20 om et Tilskud af 1,200 Kr. til en praktiserende Læge i Thorshavn. Jeg vilde have sat mere Pris paa, om man i Stedet for at give et Tilskud til en praktiserende Læge, havde oprettet et Distriktslægeembede i Thorshavn. Fysikus derope er jo tillige Sygehuslæge, og da dette er det eneste Sygehus paa Færøerne i alt Fald af nogen Betydning, har Lægen megen Vanskelighed ved at bestride det. Han maa tit foretage lange Rejser, og i den Tid er der ingen Læge til at passe Patienterne. Han vilde derfor sætte megen Pris paa at faa et Tilskud til en Amanuensis. Det vilde ikke have den samme Betydning for Færøerne, enten man gav et Tilskud til en praktiserende Læge eller foretrak enten at give et Tilskud til en Amanuensis for Fysikus eller oprette et Distriktslægeembede. En praktiserende Læge vilde jo ingen Forpligtelse have til at være hjemme, naar Fysikus rejste bort, og saa stod Sygehuset alligevel uden Læge, hvilket derimod ikke vilde være Tilfældet, naar Fysikus havde en Amanuensis. Det forekommer mig egentlig heller ikke rigtigt, at Staten giver et Tilskud til en praktiserende Læge, der nedsætter sig som Konkurrent til den af Staten ansatte Læge. Jeg vilde derfor foretrække, at man oprettede et Distriktslægeembede paa Fær-

øerne, eller gav Tilskud til en Amanuensis hos Fysikus.

Patursson: Det af mig stillede Ændringsforslag gaar ud paa, at der ydes et Tilskud til den praktiserende Læge i Thors-havn. Det er jo et meget udstrakt Lægedistrikt, her er Tale om. Det omfatter ikke mindre end halve Strømø, Sandø og halve Østerø Syssel. Under de nuværende Forhold, hvor vi kun have den ene Læge, som endda er Øernes Fysikus, der foruden sit udstrakte Distrikt har Amtshospitalet i Thorshavn og sit Fysikat, er det jo ganske naturligt, at Lægehjælpen særlig under Epidemier viser sig aldeles utilstrækkelig. Man vil kunne faa en lille Forestilling om Besværlighederne ved at søge Lægehjælp, naar jeg i al Korthed vil skitsere en saadan Lægerejse, saaledes som den i Almindelighed foregaar. Der er en Ø, som hører til Sandø Syssel, nemlig Skuø, som skal søge Lægehjælp i Thorshavn ved indtræfende Sygdomstilfælde. Vi maa forestille os, at det er Vinter og ikke videre godt Vejr; der bliver da udtaget 8—10 Mand, som med Baad skulle over Fjorden for at komme ind til Sandø. Saa snart de ere komne derover — det er et farligt Farvand, de have at befare — trække de Baaden op paa Land og gaa tværs over Øen for at komme over paa den anden Side til den næste Fjord eller Sund. Her trække disse 10 Mand atter en Baad ud og ro saa over til Strømø. Der trækkes Baaden paa Land igen, og Mændene gaa saa over Fjeldet for at komme til Thors-havn. I Sygdomstilfælde og særlig i livsfarlige Tilfælde — man kan jo godt sige, at paa saadanne Steder søger man ikke Lægehjælp uden i livsfarlige Tilfælde — gælder det jo at komme frem saa hurtigt som muligt, og disse Folk maa da dels ro, dels løbe, alt hvad deres Kræfter ere i Stand til. Vejen er fire Mil dels over et farligt Hav og dels ad aldeles ubanede Fjeldveje. Naar Folkene nu ere komne til Thorshavn og træffe Lægen hjemme, er for saa vidt alting godt, men det hænder desværre meget ofte, at Lægen, naar Folkene komme til Byen, er bortrejst til et eller andet Sted i Distriktet. Disse maa da slaa sig til Taals, til Lægen kommer hjem — selv om hver Times Forsinkelse gælder Patientens Liv hjemme — og naar han saa er kommen, skal Tilbagerejsen ske ad de samme Veje som før. Det hænder tidt, at selv om Mandskabet er taget tidlig om Morgenen hjemme fra, maa Hjemrejsen fortsættes i Bælgmærke ad ubanede Fjeld-